

[Hauge.]

1. Maj 1938 at regne og gælder til 30. April 1939.

Husmødre og andre, der er interesserede i Sukkerpriserne, kan saaledes regne med, at der ikke foreløbig bliver Tale om nogen Forhøjelse af Sukkerpriserne som Følge af Lovforslagets Vedtagelse, idet Prisbestemmelsen i den gældende Lovs § 4 har Gyldighed til 1. Januar 1939.

Jeg anbefaler Lovforslaget og gaar ud fra, at den Omstændighed, at det er tiltraadt af Overbestyrelsen for de samvirkende danske Sukkerroedyrkerforeninger, baade hvad Prisen for Roer og hvad Størrelsen af de dyrkede Arealer angaar, gør det upaakrævet at gaa ind i en mere omfattende Diskussion om Lovforslaget ved denne Lejlighed; det er jo let overskueligt.

Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig Behandling her i dette høje Ting.

Løje: Som anført af Socialdemokratiets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hauge, er Lovforslaget ikke meget forskelligt fra den gældende Lov. De foreslaaede Priser paa henholdsvis Roer og Sukker følger, man kan næsten sige selvfølgelig, atter i Aar den opadgaende Pris-kurve, idet Roepriisen efter Forslaget forhøjes med 10 Øre fra 2 Kr. 10 Øre til 2 Kr. 20 Øre pr. Dobbeltcentner Roer og Melisprisen med 1 Øre pr. kg. Om dette Prisgrundlag er de interesserede Parter, de, der har forhandlet paa Regeringens Vegne, og Overbestyrelsen for de samvirkende danske Sukkerroedyrkerforeninger, blevet enige. Det var naturligvis fra alle Sider ventet, at Linien skulde blive opadgaende. I Fjor var Forhøjelsen 20 Øre pr. Dobbeltcentner Roer, og den højtærede Handelsministers Begrundelse for Prishævningen er i Aar som i Fjor de stigende Produktionsomkostninger. Det er jo det, vi stadig staar over for, hver Gang vi beskæftiger os med herhenhørende Spørgsmaal. Det er en Kendsgerning, som vi desværre ikke kan komme uden om, og derfor opnaas der da ogsaa i Regelen ligesom i dette Tilfælde Enighed om en Prishævning. Der har rimeligvis ogsaa denne Gang været divergerende Anskuelser med Hensyn til, hvor meget det var nødvendigt at hæve Priserne, og saa vidt mig bekendt gik Roedyrkernes Ønsker betydeligt videre end foreslaaet i Forslaget. Man har rimeligvis haft den, man kan synes velbegrundede, Opfattelse, at naar alle andre Erhverv skal have højere Indtægter for at kunne opretholde deres tilvante Lefevod, saa er det ikke helt tilfredsstillende, at Dyrkerne, Landbrugere,

kun skal have Dækning for de øgede Produktionsomkostninger og intet derudover, men det er jo ikke noget egentlig nyt, at der i bestemmende Kredse hersker den Opfattelse, at Landbruget maa være relativt tilfreds, naar de kan faa deres udlagte Penge tilbage igen, men da Parterne, som nævnt, er enige, skal jeg ikke sige meget om dette; Landbrugere er jo efterhaanden blevet opøvet i at vise Resignation, og det har Dyrkerne formentlig ogsaa til en vis Grad gjort i dette Tilfælde. Men der er dog Grund til at slaa fast, at ogsaa i Aar er det saadan, at naar Forbrugere skal betale mere for Nødvendighedsartiklen Sukker, er det begrundet i de højere Produktions- og Fremstillingsomkostninger, hvorimod Landmændene, der dyrker Roerne, maa bære den øgede Risiko, uden at de har nogen særlig Grund til at vente, at de skal have højere Betaling for deres Roer, naar alt tages i Betragtning, end de har faaet i de nærmest foregaaende Aar.

Hvis man dernæst vil se frem i Tiden og anstille nogle Betragtninger over, hvorledes det vil gaa med denne Produktion, der jo ikke alene omfattes med Interesse af dem, der dyrker Roerne, men som i fremtrædende Grad er blevet et Beskæftigelsesspørgsmaal og ogsaa til en vis Grad et Forbrugerspørgsmaal, skal man ikke være meget vidtskuende for at kunne forudsige, hvordan det hele vil forme sig. Allerede i disse Dage lægges, saa vidt jeg kan skønne, Grunden til, at der atter til næste Aar kan stilles velbegrundede Krav om en højere Betaling for Roerne, og en højere Sukkerpris vil naturligvis følge med dette. Saa vidt jeg har bragt i Erfaring, er der for ganske nylig indledet Forhandlinger mellem Landarbejderforbundet og Arbejdsgiverforeningen for Land- og Skovbrug i Maribo Amt om Priserne for Pasning af Sukkerroerne og om Betalingen for Landbrugsarbejde i al Almindelighed, og det siges afgjort, at Fordringerne om et højere Arbejdsvederlag skal være meget vidtgaende. I alle Tilfælde kan man formentlig slaa fast, at en Stigning i Arbejdsomkostningerne ikke vil kunne undgaas, og derfor er der Grund til at nære visse Bymringer med Hensyn til Fremtiden. Navnlig for den overvejende Del af Landbrugserhvervet, der ikke dyrker Sukkerroer, og som for den største Del af deres Vare maa nøjes med Eksportmarkedets Priser, er Forholdene i Øjeblikket vanskelige og vil sandsynligvis blive endnu vanskeligere. Det er vel nok Hensigten fra Landarbejderforbundets Side, at ogsaa de skal